

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 14.Gf.40.289/2025/5.

A felperes:

felperes1

cím1

A felperes képviselője:

Vass és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Vass György ügyvéd)

cím2

Az alperes:

alperes1

cím3

Az alperes képviselői:

Dr. Sár Csaba egyéni ügyvéd

cím4

Dr. Petrik Bence Ferenc egyéni ügyvéd

cím5

Dr. Ulviczki Éva egyéni ügyvéd

cím4

A per tárgya: késedelmi kamat megfizetése

Az elsőfokú bíróság: Budapest Környéki Törvényszék

A fellebbezést benyújtó fél: felperes, alperes

A fellebbezéssel támadott határozat száma: 8.G.40.085/2024/35.

Í t é l e t

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

I.

[1] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a felhasználási szerződés alapján megvásárolt licenzek díjának késedelmes teljesítéséből eredően – 14 db papíralapú számlával összefüggésben – 2.445.497 forint és – 4 db elektronikus számlával összefüggésben – 935.217 forint megfizetésére a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. tv. (Ptk.) 6:155. § (1) bekezdése alapján. Előadása szerint az alperes a tőle megvásárolt szoftverek után a licenszdíjat késedelmesen – és esetenként több részletben – fizette meg annak ellenére, hogy az azokról kiállított számlákat a kiállítás napján átadta a részére. A számlák átadása úgy történt, hogy azt a könyvelő cég vagy az alperesi vezető tisztségviselő – aki a felperesi cég tagja is (tanú1) – kiállította, kinyomtatta és magához vette. Előadta továbbá, hogy kompenzációs megállapodással rendezték az számla1, az számla2., az számla3. és az számla4 számú számla (a továbbiakban együtt: E-számlák) szerinti licenszdíj tőkeösszegét, azonban a tőkén kívüli kamatkövetelésre a megállapodás nem vonatkozott. Az alperes a késedelmes teljesítése okán a licenszdíjak teljes kiegyenlítéséig a fizetési határidőtől számítottan késedelmi kamat fizetésére köteles.

[2] Vitatta, hogy az alperes beszámítással teljesítette volna a kereseti követelést, mivel nem állt fenn olyan alperesi követelés vele szemben, ami ezt jogszerűvé tehetné. Nem bizonyított továbbá sem az alperes által állított kár bekövetkezése, sem annak mértéke. Hivatkozott arra is, hogy az alperes a tőle megvásárolt szoftvereket továbbértékesítette, így az általa megjelölt kár bekövetkezése kizárt.

II.

[3] Az alperes kérte a kereset elutasítását. Vitatta a perbeli számlák késedelmes megfizetését; hivatkozása szerint azokat a felperes nem adta át a részére, ezzel közbenső szerződésszegést követett el, ami a késedelmét kizárja. A 4 db E-számlával összefüggő

935.217 forintos kereseti igény kapcsán azt is előadta, hogy a felek teljeskörűen, a kamatokra is kiterjedően rendezték a fennálló követeléseiket a kompenzációs megállapodásukban.

[4] Állította, hogy a felperesi követelést beszámítással teljesítette a Ptk. 6:49. § (1) bekezdése alapján. A beszámítás alapja, hogy a felperes hibás teljesítése 144.325.779 forint kárt okozott. Előadása szerint a felek között létrejött felhasználási szerződés alapján a felperes kötelezettsége volt a szoftver folyamatos, hibamentes rendelkezésre állásának biztosítása. A felhasználási szerződés hatálya alatt 132 licenszet vásárolt, amiket továbbértékesített a hardver készülékével együtt az ügyfelei részére; a továbbértékesítést követően bekövetkezett hiba – az aktiválási funkció elérhetetlensége – eredményeképpen a szoftver felhasználásra alkalmatlanná vált, azt az ügyfelei a továbbiakban nem tudták rendeltetésszerűen használni; a felperes a hibát felhívás ellenére nem javította ki, ezért a szoftver felhasználására való alkalmatlansága miatt követelheti a szolgáltatás tárgyában bekövetkezett kára megtérítését a Ptk. 6:174. § (2) bekezdése alapján. Ennek mértéke megegyezik a szoftverekért kifizetett licenszdíjjal. Előadta továbbá, hogy végül saját maga új szoftvert fejlesztett az ügyfelei részére, ugyanakkor jelen perben nem érvényesít igényt ezzel kapcsolatban.

III.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 128.682 forintot, míg ezt meghaladóan a keresetet elutasította; kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 3.104.658 forint perköltséget.

III.1.

[6] Határozatának indokolásában a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényként állapította meg, hogy az alperes mint megrendelő és a felperes mint szolgáltató között 2015. augusztus 3-án szoftver felhasználási szerződés jött létre (a továbbiakban: felhasználási szerződés), melynek tárgya a szolgáltató által kifejlesztett és szupportált szoftver és ahhoz kapcsolódó kiegészítő modulok, frissítések, fejlesztések használati joga; a szoftver a megrendelő által gazdasági tevékenysége során rendszeresen értékesített elnevezésű elnevezésű univerzális elektrofiziológiai készülékek működését támogatja. A szolgáltató felhasználási jogot biztosított a megrendelő részére a szoftver vonatkozásában. A szolgáltatót a szerződésben vállalt kötelezettségei szerződésszerű teljesítése esetén díjazás (továbbiakban: licenszdíj) illette meg, melynek összege a megrendelő által – külön megrendelésben rögzített – előzetes írásban igényelt felhasználási egységenként 2.100 euró volt. A szerződés 12. pontja szerint a szolgáltató vállalta, hogy a teljesítést követő öt napon belül számlát állít ki a licenszdíjról, melynek összegét a megrendelő a számla kézhezvételétől számított 30. napig volt köteles megfizetni.

[7] Az alperes részére eladott felperesi szoftvernek folyamatosan működnie kellett és támogatni kellett az alperesi hardvert. Az alperes által eladott hardverhez csak egy felperesi szoftver felhasználási jog tartozott, csak ahhoz a hardverhez lehetett felhasználni, amelyhez az alperes kérte. A felhasználási szerződés fennállása alatt az alperes 132 darab szoftver

licenszt vásárolt a felperestől. A hardvereket és a felperestől megvásárolt szoftvert, annak felhasználási jogát továbbértékesítette harmadik személy részére.

[8] A felperes a licenszdíjakról kiállított 14 db papír alapú számlát (a továbbiakban: „Q” számlák) nem a kiállítás napján adta át az alperesnek; a számlák ugyanakkor az alperesnél az első részletek megfizetésekor már rendelkezésre álltak.

[9] A peres felek között 2022. szeptember 15-én kompenzációs megállapodást jött létre, amelyben az egymással szemben kölcsönösen fennálló lejárt követeléseiket 22.281.600 forint összegben összevették, egymásba kompenzálták; a kompenzációs megállapodás a felperesi E-számlákban rögzített licenszdíjakat is érintette. A felek megállapodással érintett követelései – azok tőkeösszege és késedelmi kamata is – kompenzációra kerültek, ekként azok megszűntek.

[10] Az alperes a 2022. december 14-i levelében tájékoztatta a felperest, hogy 2022. december 3-án 120 órára leállt a szoftver központi aktiválási funkciója és a szoftverhez való hozzáférés, egyúttal – rámutatva, hogy ez a felperes részéről szerződésszegést jelent – felhívta, hogy 2022. december 19-ig hajtsa végre a szoftveren a felhasználást lehetővé technikai változtatásokat. Tájékoztatta továbbá, hogy a 3.180.151 forint tőke és 1.923.099 forint kamatból álló tartozását a felperessel szembeni kártérítési követelésébe történő beszámítással teljesíti. A felperes válaszlevelében vitatta a hibás teljesítését és visszautasította az alperes kártérítési igényét. Az alperes a 2023. március 30-án kelt levelében felszólította a felperest, hogy a Ptk. 6:147. §-a alapján a szerződés hibás teljesítéséből eredő kárként a szoftver licenzek ellenértékéért kifizetett 144.325.779 forintot fizessen meg a részére. Ezen levelében ismét közölte, hogy a 3.180.151 forint tőke és 1.923.099 forint kamatból álló tartozását a kártérítési követelésébe történő beszámítással teljesíti.

[11] A felhasználási szerződés az alperes felmondásával 2022. december 20-án szűnt meg.

III.2.

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolása szerint a felek között az volt vitás, hogy a felperes a licenszdíjakról kiállított számlákat mikor adta át az alperesnek. A Pp. 265. § (1) bekezdése alapján a felperes érdekében állt annak bizonyítása, hogy a számlákat azok kiállításának napján átadta.

[13] A perben meghallgatott alperesi vezető tisztségviselő – tanú1 –, valamint a tanúként meghallgatott tanú2 vallomása hitelt érdemlően nem támasztotta alá, hogy a felperes a perbeli számlákat a kiállításuk napján átadta az alperesnek. tanú1 – egyebek mellett – állította, hogy a számlákat vagy ő vagy tanú3 állította ki. tanú2 tanú vallomásával alátámasztotta, hogy tanú1 és tanú3 – a felperesi gazdasági társaság tagjai – állították ki a felperesi számlákat 2021. év

végét megelőzően, majd a felperesi vezető tisztségviselő; azt azonban nem igazolta, hogy a perbeli számlákat a felperes a kiállítás napján adta át az alperes részére. Azt sem tudta kétségmentesen előadni, hogy azon gyakorlat során, mikor a könyvelő cégnek került átadásra a számla, akkor azt a könyvelő cég, milyen módon adta át az alperesnek, betette-e azokat az alperes könyvelésébe. A tanú vallomása a felperes által hivatkozott számlák átadása körében olyan általános volt, melyből a tényleges átadási időpontok nem állapíthatók meg.

[14] A felperes által hivatkozott bizonyítási szükséghelyzet nem áll fenn, mivel maga a felperes is elismerte, hogy az adatok megszerzéséhez szükséges intézkedéseket nem tette meg.

[15] Az alperes nem vitatta a felperes azon kimutatását, hogy mikor és mennyi licenszdíjat fizetett meg, azt egyébiránt a felperes által csatolt bankszámlakivonatok is alátámasztják. Utóbbiakból megállapítható az is, hogy az alperesi átutalások idején a számlák már az alperes rendelkezésére álltak, hiszen az átutalások közlemény rovatában feltüntette azok számát, ami cáfolja azt az állítást is, hogy számlák nélkül fizette meg a licenszdíjakat. Mindezekből következően az első felperesi részteljesítések időpontjától számítandó a felhasználási szerződés 12. pontjában írt teljesítési határidő, ekként az ezen időpontoktól számított 30. napig az alperes a teljesítésével – a GK 66. számú állásfoglalásra is figyelemmel – nem esett késedelembe. A felperes azzal, hogy a licenszdíjról kiállított számlákat nem a kiállításuk napján adta át az alperesnek, a Ptk. 6:150. § (1) bekezdése szerint közbenső szerződésszegést követett el, ami kizárja az alperes egyidejű késedelmét.

[16] A fentiek alapján az alperes az egyes „Q” számlák első részteljesítésétől számított 31. napon esett késedelembe a Ptk. 6:153. §-a szerint, ezért ezen 14 perbeli számlából eredően – figyelemmel az egyes részteljesítések időpontjaira és mértékére – összesen 128.682 forint késedelmi kamat illeti meg a felperest a Ptk. 6:47. § (1) bekezdése és a Ptk. 6:155. § (1) bekezdése alapján, míg a „Q” számlákkal kapcsolatos, ezt meghaladó kereseti kérelem nem alapos. A 2022. szeptember 15-i kompenzációs megállapodás tartalmából és tanú4t tanúvallomásából ugyanis megállapítható, hogy a felek az E-számlákat is érintő kompenzációs megállapodásban az összevezetett követeléseket teljeskörűen, a tőkeösszegre és a járulékokra is kiterjedően a Ptk. 6:27. § (1) bekezdése szerinti egyezséggel rendezték.

[17] A felperes vitatására figyelemmel az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy az alperesnek 2022. december 14-én vagy 2023. március 30-án volt-e olyan, a felperessel szemben fennálló lejárt pénzkövetelése, melyet be tudott számítani. Az alperes állította, hogy 2022. december 3-ától 144.325.779 forint kára van a felperessel szemben a szoftver hibás teljesítése miatt. Az alperes által csatolt szakvéleményre is figyelemmel megállapítható, hogy a felperes a felhasználási szerződés alapját képező 1.sz. szoftververzióhoz a hozzáférést, annak működését, aktiválását, újraaktiválását nem biztosította a felhasználási szerződés tartalma alatt 2022. október 1-jétől, azt a felhasználók az esetleges újraaktiválás szükségessége miatt továbbra sem tudják használni, így a felhasználási szerződést megszegte, hibásan teljesített.

[18] Az alperes ugyanakkor az általa forgalmazott hardver működéséhez vásárolta meg a felperesi szoftver licenszjogát. A felek egyező előadása alapján a Pp. 266. § (1) bekezdése szerint valósnak fogadható el, hogy egy alperes által eladott hardverhez egy felperestől megvásárolt szoftver felhasználási jog tartozott. Az alperes vezető tisztségviselője előadta, hogy az alperesi társaság a hardverjéhez megvásárolt felperesi szoftver felhasználási jogának továbbértékesítéséből bevételre tett szert. tanú4t tanú alátámasztotta, hogy az alperes a hardverrel együtt egy csomagban adta tovább a felperestől megvásárolt licenszt a végfelhasználók részére. A fentiek alapján nem merülhetett fel a – szoftver hibás működéséből eredő – teljesítési kifogásban állított kár az alperesnél, hiszen a licenszek továbbértékesítette. Nem bizonyította tehát, hogy 2022. december 14-én vagy 2023. március 30-án olyan lejárt pénzkövetelése van a felperessel szemben, melyet beszámíthatott volna a felperes követelésébe, ezért alaptalanul hivatkozott arra, hogy a felperes kereseti követelése a beszámításával megszűnt.

IV.

[19] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes és az alperes is fellebbezést terjesztett elő.

IV.1.

[20] A felperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet keresetet elutasító rendelkezésének megváltoztatását és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát.

[21] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a számlákat az alperesi ügyvezető (tanú1) állította ki, amiből azonban tévesen vonta le azt a következtetést, hogy ne lett volna azok birtokában. tanú1 azt is állította, hogy néhány számlát elvitt a könyvelőhöz; ebből ugyancsak nem vonható le az a következtetés, hogy az első kifizetés ideje egyben a kézhezvétel ideje is. Az E-számlák esetén igazolt, hogy azokat tanú1 töltötte fel és állította ki; „képtelenség”, hogy ezekről nem tudott az alperes, hiszen azokat maga állította ki és a rendszer automatikusan kiküldi a számlákat. Azok az alperes könyvelésébe bekerültek, az áfa analitikában szerepelnek, ezért a könyvelésbe kerülés időpontja meghatározó. E tényeket az alperes tudta volna igazolni, amihez képest az elsőfokú bíróság tévesen jutott arra, hogy nem áll fenn a bizonyítási szükséghelyzet; a felperes „értelmetlennek, saját magára nézve a felek közötti viszony okán megszegyenítőnek és – a várható eredménytelenség tudatában - képmutató magatartásnak tartotta, hogy írásbeli kérelmet írjon alperes felé” a számlák átvételeinek (alperesi könyvelésbe kerüléseinek) időpontjával kapcsolatban. Arra is hivatkozott, hogy a beszámítás a követelése elismerését is jelenti.

[22] Az alperes javára megítélt perköltséget a kifejtett képviseleti tevékenységhez képest eltúlzottnak tartotta.

IV.2.

[23] Az alperes fellebbezésében kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset teljes elutasítását.

[24] Álláspontja szerint téves az az ítéleti megállapítás, hogy nem bizonyította a felperesi hibás teljesítéssel okozati összefüggésben keletkezett kárát. A Ptk. 6:174. § (2) bekezdése alapján követelheti a tapadó kárát, azaz a hibás és a hibátlan szoftver értéke közötti különbséget. Nem vehette volna figyelembe az elsőfokú bíróság kárcsökkentő tényezőként, hogy korábban esetleg hasznot (vagyonit előnyt) ért el a szoftverhasználattal, mivel az megelőzte a felperesi károkozó magatartást. Tényszerűen sem igaz, hogy a szoftver értékesítéséből hasznot realizált, azt ugyanis tanú4 tanú és az alperesi törvényes képviselő fellebbezésben megjelölt nyilatkozatai nem támasztják alá.

[25] Iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az ügyfelei nem támasztottak vele szemben követelést a hibás szoftver miatt; bizonyította ugyanis, hogy hibajelzésekkel keresték, és kénytelen volt a hibás felperesi szoftvert egy saját szoftverre lecserélni az ügyfeleknél. A csereszoftver készítését a felperes is elismerte, ennek kifejlesztése jelentős költségekkel járt, ugyanakkor ezzel kapcsolatos igényt jelen perben valóban nem támasztott.

[26] Az alperes előadta, hogy a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. tv. 16. § (1) bekezdése szerinti felhasználási jogot kapott a szoftver felhasználására és a felhasználás engedélyezésére. A szoftver-átruházással nem szűntek meg a szoftverre vonatkozó jogai; téves ezért az az ítéleti okfejtés is, hogy a továbbértékesítésre figyelemmel nem érhet kár. Ezzel szemben annak az értékcsökkenésnek a megtérítésére tarthat igényt, amelyet a szolgáltatás (szoftver) a hiba folytán elszenvedett. A szolgáltatás tárgyában keletkezett kár mértéke pedig megegyezik a szoftverpéldányok licenszének ellenértékeként kifizetett licenszdíj összegével, hiszen a szoftver alkalmatlan a felhasználásra. szakértői magánszakértői véleménye egyértelműen megállapította, hogy a szoftver hibája – az aktiválási funkció elérhetetlensége – azt jelenti, hogy a szoftver felhasználásra alkalmatlan; egy felhasználásra alkalmatlan szoftver nyilvánvalóan nem bír a számára vagyoni értékkel.

[27] Túlterjeszkedett továbbá az elsőfokú bíróság a kereseten, mivel a felperesnek nem volt olyan állítása, hogy az alperesi társaság haszonra tett szert a továbbértékesítésből és nem érvelt azzal, hogy ennek okán kizárt a kár.

V.

[28] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perbeli előadások és bizonyítékok okszerű értékelésével jutott arra, hogy a felperes nem bizonyította az állítását, miszerint a perbeli számlákat a kiállítás napján átadta és a Pp. 265. § (1) bekezdésének megfelelően a bizonyítás elmaradásának, illetve sikertelenségének a következményeit helyesen hárította a felperesre. Az is helyes ítéleti okfejtés, hogy az E-számlákkal kapcsolatos igény a kompenzációs megállapodásra tekintettel nem alapos, amely megállapítást a felperesi fellebbezés egyáltalán nem érinti vagy kifogásolja.

VI.

[29] Az ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta.

VII.

[30] A fellebbezések nem alaposak.

VIII.

[31] Az elsőfokú bíróság a fellebbezések elbírálása szempontjából releváns tényeket helyesen állapította meg, az ítéltábla az érdemi döntésével egyetért, annak jogi indokolását az alábbiak szerint osztja.

VIII.1.

[32] A felperes fellebbezésével összefüggésben mindenekelőtt azt szükséges rögzíteni, hogy a fellebbezési eljárásban is érvényesül a felek rendelkezési joga [Pp. 2. § (1) bekezdés]. A Pp. 370. § (1) bekezdése értelmében ugyanis a másodfokú bíróság a felülbírálati jogkörét főszabályként csak a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között gyakorolhatja. Ilyen korlátnak minősülnek a Pp. 371. § (1) bekezdés a)-d) pontjában megjelölt tartalmi követelmények körében előadottak. A másodfokú bíróság tehát nem terjeszkedhet túl a fellebbezési kérelmen, a reformatio in peius elvéből következően az elsőfokú ítéletet a fellebbező fél hátrányára nem is változtathatja meg akkor, ha az ellenfél az ítéletnek a fellebbező félre vonatkozó részét fellebbezéssel, vagy csatlakozó fellebbezéssel nem támadta meg. Ez nyilvánvalóan vonatkozik az elsőfokú ítélet tényállásában és indokolási részében foglaltakra is.

[33] A felülbírálat terjedelmét arra is figyelemmel kell meghatározni, hogy az elsőfokú eljárásban előadottak a felülbírálat terjedelmét nem érintik, ha a fellebbezés, illetve a fellebbezési ellenkérelem csak általános jelleggel utal azok fenntartására. A másodfokú bíróság ugyanis nem az elsőfokú eljárást ismétli meg, a fellebbezésnek pedig szükségszerű tartalmát képezik a Pp. 371. § (1) bekezdés d) pontjában előírtak, azaz annak a konkrét megjelölése, hogy az elsőfokú bíróság eljárása vagy döntése a fellebbező álláspontja szerint milyen jogszabályt sért és mennyiben. A másodfokú eljárás célja a fellebbezésben megjelölt és ténylegesen megvalósult eljárási szabálysértésnek vagy az elsőfokú bíróság esetlegesen megalapozatlan vagy téves döntésének a korrigálása. Ehhez a fellebbezésnek tartalmaznia kell egyértelműen, hogy a fellebbező a döntésből, az annak alapjaként megállapított tényállásból és az elsőfokú bíróság jogi indokolásából mit és mennyiben sérelmez.

[34] A fentieknek adott esetben mind az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás, mind az ítélet jogi indokolása tekintetében jelentősége van.

VIII.1.1.

[35] Az elsőfokú bíróság a fellebbezés elbírálása szempontjából releváns tényként állapította meg határozatának tényállásában, hogy a peres felek 2022. szeptember 15-én kompenzációs megállapodást kötöttek; a kompenzációs megállapodás a felperesi E-számlákban rögzített licensz díjakat is érintette; a felek megállapodással érintett követelése – azok tőkeösszege és késedelmi kamati is – egymásba kompenzálásra kerültek, ekként azok megszűntek. Ezzel egyezően fejtette ki a jogi indokolásában, hogy a felek az E-számlákat is érintő kompenzációs megállapodásban az összevezetett követeléseket teljeskörűen, a tőkeösszegekre és a járulékokra is kiterjedően a Ptk. 6:27. § (1) bekezdése szerinti egyezséggel rendezték.

[36] A felperes a jogorvoslati kérelmében az elsőfokú ítélet fentiek szerinti tényállását és jogi indokolását nem vitatta, melyből következően az ítéltáblának is abból a fellebbezéssel nem támadott megállapításból kellett kiindulnia, hogy az E-számlákkal kapcsolatos felperesi követelést a felek korábban egyezséggel rendezték. Minderre tekintettel az E-számlákkal kapcsolatos kereseti követelés vonatkozásában semmilyen relevanciája nincsen annak, hogy az E-számlákat ki töltötte fel és állította ki, melyből az következik, hogy a felperes fellebbezésének erre vonatkozó érvelése nem vezethetett eredményre.

VIII.1.2.

[37] A számlák másik csoportjával – „Q” számlák – kapcsolatos kereseti követelés részbeni elutasítása lényegében azon alapult, hogy a felperes nem bizonyította azon állítását, hogy a számlákat a kiállításuk napján átadta az alperesnek; tanú2 tanú vallomásával alátámasztotta, hogy tanú1 és tanú3, a felperesi gazdasági társaság tagjai, állították ki a felperesi számlákat 2021. év végét megelőzően, majd a felperesi vezető tisztségviselő. Kitért arra is az elsőfokú bíróság a jogi indokolásban, hogy tanú2 tanú vallomását a fenti felperesi állítás alátámasztásául azért nem találta hitelt érdemlőnek, mert azt a tanú pontosan előadni nem tudta, hogy a perbeli számlák kerültek-e átadásra az alperes részére, csupán általánosságban nyilatkozott; azt sem tudta kétségmentesen előadni, hogy azon gyakorlat során, mikor a könyvelő cégnek került átadásra a felperesi kiállított számla, akkor azt a könyvelő cég, hogyan, milyen módon adta át az alperes részére, betette-e azokat az alperes könyvelésébe. A tanú vallomása a felperes által hivatkozott számlák átadása körében olyan általános volt, melyből a tényleges alperes részére történő átadási időpontok nem állapíthatók meg (elsőfokú ítélet 18. oldal 2. bekezdés).

[38] Az elsőfokú bíróság fenti jogi érvelését a felperes a fellebbezésében csak annyiban vitatta, hogy érvelése szerint az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy a számlákat az alperesi ügyvezető (tanú1) állította ki, amiből azonban tévesen következtetett arra, hogy ne lett volna azok birtokában. A felperes érvelésével szemben azonban az ítélet indokolásának nem tulajdonítható az általa állított tartalom; az ítélet fentiek szerinti indokolásából az következik, hogy az elsőfokú bíróság szerint a számlákat nem csak tanú1, hanem esetenként tanú3 állította ki, ugyanakkor a konkrét perbeli számlákat illetően sem a tanú vallomása, sem az alperesi törvényes képviselő előadása nem igazolta a felperes azon kereseti tényállítását,

hogy azokat a kiállítás napján átadta az alperesnek. Tévesen érvelt ezért a fellebbezés azzal, hogy az elsőfokú bíróság megállapította volna, hogy a 2.445.497 forintos kereseti követelése alapjául szolgáló 14 db számlát tanú állította ki, melyből következően az ezen érvelésére alapított hivatkozás – miszerint életszerűtlen, hogy ne lett volna azok birtokában – sem foghatott helyt.

VIII.1.3.

[39] A felperes a fellebbezésében maga sem vitatta, hogy az adatok megszerzéséhez szükséges intézkedéseket nem tette meg, ezért – a Pp. 265 § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel – helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság a bizonyítási szükséghelyzet fennállásának hiányát. Alaptalanul hivatkozott a felperes a fellebbezésében arra, hogy megszegyenítőnek és képmutatónak tartotta, hogy írásbeli kérelmet írjon az alperes felé. A Pp. bizonyítási szükséghelyzetet szabályozó rendelkezéseinek helyes értelmezése szerint ugyanis a fél szubjektív érzései nem értékelhetők a kötelező jogszabályi feltételek teljesítése szempontjából, ekként nem is alkalmasak arra, hogy megalapozzák a feltételek teljesítése hiányában a bizonyítási szükséghelyzet fennálltát.

[40] Tévesen hivatkozott a felperes a jogorvoslati kérelmében arra is, hogy az alperes a beszámítással elismerte a követelését. Az alperes ezzel szemben a felperes keresetének ténybeli alapját – azaz, hogy a számlákat a kiállításuk napján megkapta – az elsőfokú eljárás során következetesen vitatta, és a kereset elutasítását kérte. Ezt meghaladóan azzal is védekezett – a korábban kifejtettek szerint alappal –, hogy az E-számlákkal kapcsolatos követelés a kompenzációs megállapodással megszűnt. Mindezek alapján fel sem merülhetett a kereset alperes általi elismerése.

[41] A felperes az alperes javára megállapított elsőfokú perköltségre vonatkozóan kifejezett jogorvoslati kérelmet nem terjesztett elő, melyre tekintettel az ítéltábla érdemben nem vizsgálhatta az ezzel kapcsolatos álláspontját.

VIII.2.

[42] Az elsőfokú bíróság az alperes anyagi jogi – teljesítési – kifogásával kapcsolatos döntését lényegében a következőkre alapította: a peres felek egyezően előadására figyelemmel a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján valónak fogadta el, hogy az alperes által eladott hardverhez egy felperestől megvásárolt szoftver felhasználási jog is tartozott (amit három számítógépen lehetett aktiválnia a felhasználónak); az alperes által megvásárolt szoftver felhasználási jog csak egy darab hardverhez tartozott, csak ahhoz a hardverhez lehetett felhasználni, amihez kérte az alperes és amit továbbértékesített a végfelhasználó részére. A felek egyező előadása alapján tehát azt állapította meg, hogy az alperes a végfelhasználók részére történt továbbértékesítéssel a szoftverrel kapcsolatos felhasználási jogot is átruházta a végfelhasználóra. Mindezekből vonta le a következtetést, hogy a licenszek továbbértékesítésére figyelemmel nem merülhetett fel – a szoftver nem megfelelő működéséből eredő – kár az alperesnél, melynek körében hangsúlyozta azt is, hogy az alperes – fellebbezésében is megerősített hivatkozása szerint – jelen perben nem érvényesít

semmilyen igényt a felperessel szemben az új szoftver kifejlesztésével kapcsolatban, vagy azért, mert valaki beperelte, illetőleg visszakövetelte tőle a licenz ellenértékét.

[43] Az alperes fellebbezési érvelése szerint a szoftver végfelhasználók részére történő átruházásával nem szűnt meg a felhasználási joga, ezért téves az az ítéleti okfejtés is, hogy a továbbértékesítésre figyelemmel nem érhetne kár.

[44] Az elsőfokú bíróság azonban a fentiek szerint a felek elsőfokú eljárásban nem vitatott, kifejezetten egyező előadása alapján (27. ssz.-ú jkv. 7. old. 7. bek.) állapította meg, hogy az alperes a felhasználási jogot is átruházta a végfelhasználóra; erre egyébiránt a felhasználási szerződés 10. pontja alapján jogosult is volt. Ehhez képest az alperes a fellebbezésében semmilyen értékelhető jogi érvelést nem adott elő arra vonatkozóan, hogy a Pp. 266. § (1) bekezdése alapján valónak elfogadott tény – a felhasználási jog átruházása – milyen okból nem valós. Mindebből pedig az következik, hogy minden alapot nélkülöz az az elsőfokú eljárásban előadotthoz képest eltérő fellebbezési állítása – egyúttal a Pp. 373. § (2) bekezdésébe is ütközik –, miszerint a felhasználási jogát a továbbértékesítéssel nem ruházta át a végfelhasználókra.

[45] Maradéktalanul egyetért az elsőfokú bíróság azon megállapításával is az ítéltábla, hogy a fentiekből az is okszerűen következik, hogy a szoftver nem megfelelő működésével okozati összefüggésben nem merülhetett fel a teljesítési kifogásában hivatkozott – tapadó – kár az alperesnél. A már értékesített szoftvereknek ugyanis nyilvánvalóan nem az alperesi társaság a felhasználója, míg a Ptk. 6:143. § (2) bekezdése szerinti következménykárok nem képezték a per tárgyát.

[46] A korábban kifejtettek szerint a beszámítással kapcsolatos döntés nem azon alapult, hogy az alperesi társaság haszonra tett szert a szoftver továbbértékesítéséből. Erre figyelemmel – az alperes jogorvoslati érvelésével szemben – az elsőfokú bíróság nem terjeszkedett túl az érdemi döntés Pp. 342. §-ában szabályozott korlátain, és nem vezethettek eredményre a fellebbezés azon hivatkozásai sem, melyek szerint nem vehette volna figyelembe az elsőfokú bíróság kárcsökkenítő tényezőként a korábban esetlegesen realizált profitot.

IX.

[47] A fentiekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján – a fent részletezett helyes indokok alapján – helybenhagyta.

X.

[48] A fellebbezések nem vezettek eredményre, ezért a másodfokú eljárással felmerült költségeiket a felek maguk viselik figyelemmel arra is, hogy az alperes a fellebbezési

ellenkérelme előterjesztésével összefüggésben perköltséget nem számított fel, a felperes pedig nem terjesztett elő fellebbezési ellenkérelmet.

Budapest, 2026. április 14.

Dr. Sándor Ottó s. k.
a tanács elnöke

Dr. Vasady Loránt Zsolt s. k.
bíró

Dr. Balsai Csaba Zoltán s. k.
előadó bíró